

Az egyik mondat, ami megfogott ebből az evangéliumi részből, az a következő: [...] „...Mások próbára akarták tenni, ezért égi jelet követeltek tőle. Ő azonban átlátott rajtuk...[...].” Jézus hatalmánál fogva megtehetette volna, hogy elkápráztatja a tömeget azzal, hogy égi jelet ad nekik (csodát tesz, „varázsol”). Ezt azonban okkal nem tette meg, és azt látom, ma sincs ez másképp: hányszor kérjük Istent, Jézust: „Küldj nekem jelet, hogy: 1. Jó úton járok?, 2. Tényleg ezt a nőt vegyem-e feleségül?, 3. Helyesen döntenék-e, ha a B-t jelölöm meg? 4...5...6...” Isten azonban már akkor sem így működött, amikor Jézus közénk jött, hogy pontosan azt és úgy adja nekünk, amit és ahogyan kérünk. Vagy mégis megadja? Szerintem igen. Nem mindig elsősre, sőt, de megkapjuk. Nekünk a vágyaink és céljaink a fontosak, számára azonban ennél előrébb való, hogy olyan terheket, nehézségeket, élet-helyzeteket kapjunk tőle, ami a javunkra válik. Isten nem ad nagyobb terhet annál, mint amit elbírnánk.

A másik szövegrészlet, ami elgondolkodtatott: „[...] Minden önmagával meghasonlott ország elpusztul, és ház házra omlik. [...]” Jézus itt a történet konkrét értelmében a sátán országaról beszél, de mi lehet vajon a sátán országa? Sátán országának a része számomra minden, ami a hamisság, a hazugság, ami ellene megy a 10 parancsolatnak. Például lehet az életem is olyan, amiben megjelenik a sátán országa. Lehet, hogy az életem tele van hamis elemmel, hazugsággal, vagy másképp fogalmazva: egy élet, ami nem felel meg a keresztény értékrendnek. Van az úgy, hogy nyugodtan fekszel a házadban, egészen addig, amíg ki nem derül, hogy repedeznek a falak, mozog a tető a szélben, a cserepek is kijárnak, a szennyvíz pedig még épp nem talált magának utat. De ha ezt meglátom, onnantól már nem aludhatok tovább úgy, mintha a házzal minden rendben lenne. (Persze, ilyenkor a statikusra haragszom, hogy milyen rossz híreket hozott nekem, de valójában én voltam az, aki nem végezte el időben a karbantartásokat). Dolgoznom kell magamon, a gyengeségeimen, amin keresztül a sátán utat tör magának. Dolgoznom kell, hogy a helyes úton tudjak maradni.

Vincze Miklós, Budapest